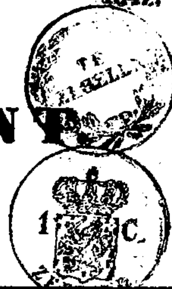
No. 73. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT

Vrijdag 18 Junij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

LONDEN, den 8. Junij. Een gerucht, hetwelk veel weerklank heeft gevonden, juist omdat het zoo ongerijmd is, heeft zich te Luten, een dorp van het graafschap Bedfort, in de omstreken van Londen verspreid. Kwaadwilligen hebben de landbewoners wijs gemaakt, dat koningin *Victoria*, in de negentiende eeuw de moorden van den ouden *Pharao* en van *Herodes* willende hernieuwen, wegens de duurte der levensmiddelen bevolen had, om alle kinderen beneden de vijf jaren te dooden. Een arme vrouw heeft weenende het medelijden van het politiebestuur ingeroepen voor haar vier en een half jarig zoontje. De overheden hebben een onderzoek bevolen, om de bron van dit gruwelijk verzinsel op te sporen.

— In Oporto begreep men, dat er iets moest ondernomen worden, om een einde aan de zaak te maken. Den 30. Mei beraadslaagde de junta en besloot, dat de graaf *das Antas* een aanval op Lissabon zou ondernemen. Om 5 ure scheepte hij zich met 2500 man in, en, ofschoon het Engelsche blokkade eskader deze toebereidselen zag, scheen het daarvan geen notitie te nemen. Vooraf had hij echter eene bijeenkomst met den engelschen consul te Oporto. Zoodra hij op de reede kwam, werd hij door de engelsche oorlogschepen, onder bevel van sir *Thomas Maitland*, omringd en tot overgave gesommeerd, met bedreiging, dat men geweld zou gebruiken. Slechts een geweerschot werd gelost, waarvoor de officier die daartoe bevel gaf, in arrest is gesteld. De graaf *das Antas* gaf zich derhalve over, na vooraf het volgende protest te hebben gedaan:

« Stoomschip *Mindello*, nabij Oporto, 31. Mei.

« Ik heb de communicatie van Uwe Exc. ontvangen. Omsingeld door een krijgsmagt, die de mijne in sterkte zoo verre te boven gaat, beschouw ik mijzelven als krijgsgevangen. Maar plegtig protesteer ik tegen deze gewelddadige inbreuk op het volkenregt: tegen een oorlog, die zonder voorafgaande oorlogsverklaring, eener bevriende natie wordt aangedaan; tegen het grootste misbruik van magt, dan ooit onder omstandigheden van zulk een groot gewigt als de tegenwoordige, gemaakt is, en, dat het engelsche volk voor eeuwig schandvlekt."

(get.) graaf *Das Antas*.

Hij is met zijne schepen en manschappen naar de Taag gevoerd, onder bewaring van de engelsche schepen. De leden der junta, van hunnen voorzitter beroofd, waren tot onderwerping gekomen, en tot de voorstellen, door de vereenigde Mogendheden gedaan, toegetreden. Die voorstellen houden in: algeheele kwijtschelding van politieke misdrijven, sedert october ll. begaan, en onmiddelijke terugroeping van hen, die om dezelfde reden uit Portugal verdreven waren; terugroeping van al de besluiten, sedert october ll. genomen, en in strijd met de bestaande wetten of de staatsregeling van het koningrijk; bijeenroeping der Cortes, zoodra de verkiezingen zouden zijn afgeloopen; onmiddelijke zamenstelling van een bestuur, waaraan noch leden van de partij van *Cabral*, noch leden der junta van Oporto deel zullen kunnen nemen.

— Bijna alle Morgenbladen varen uit over de schande, waarmede het gouvernement de Britsche natie overdekt heeft, door de wijze van interveniëren in de Portugesche aangelegenheden. Het terughouden der mededeeling van het engelsch gouvernement, die 11 dagen tusschen Lissabon en Oporto heeft doorgebragt en eerst 9 uren na de gebeurtenis, voor de haven is afgeleverd, heeft vooral de grootste verontwaardiging verwekt.

FRANKRIJK.

— De berigten uit Marseille melden, dat ten gevolge van de talrijke aanvoeren uit de Zwarte zee, en den schoonen staat van den oogst, de prijzen der granen merkelijk zijn gedaald, en nog blijven dalen.

— In den avond van den 28. Mei is de sacristijn der gemeente van Chevanceaux, kanton van Montlires, door den bliksem gedood geworden. Hij dacht het onweder te doen bedaren door de klok te luiden, doch begreep niet, dat hij daardoor juist de electrieke vloeistof tot zich trok. De bliksem sloeg door het gewelf van de kerk heen en doodde den sacristijn, terwijl zijn zoon, welke zich daarbij bevond, hevig werd gewond, en de derde klokkenluider, op eene wonderbare wijze gespaard, zoo spoedig mogelijk de plaats des ongeluks ontvlugtte.

— In de *Haro. Caen* leest men:

« In het bosch van Cerisy, nabij Littry, is een eikenboom welke men den ouden eik (*la vieille Chênesse*) noemt, en waarschijnlijk de oudste boom van Normandië zal wezen. Dezelve heeft 9 mètres in den omtrek, doch is bijna geheel hol, ofschoon dezelve een geheel groene kroon heeft. Men heeft in dezelve een steenen kapel gebouwd: 16 personen konden zich binnen dezen boom verbergen."

BELGIE.

BRUSSEL, den 14. Junij. Ll. Zaturdag, tusschen 8 en 10 uren des avonds, hebben er te Antwerpen talrijke zamenscholingen voor de winkels van verscheidene bakkers plaats gehad. Eene menigte lieden eischte met vreesselijk misbaar en groot geschreeuw brood tegen de zetting van den dag, want het was eerst den volgenden morgen dat eene nieuwe en hoogere zetting van het brood in werking zoude komen. Daar de bakkers echter niet zoo veel brood in voorraad hadden, begonnen de verzamelde lieden hoe langer hoe onstuimiger te worden, glazen in te werpen en bedreigingen uit te schreeuwen. De burgemeester, benevens verscheidene agenten van politie, kwamen op de plaats aan, waar de meeste lieden bijeen waren en noodigde hen uit om zich rustig naar huis te begeven, hen verzekerende, dat de broodzetting niet verhoogd zou worden. Maar dit was alles vruchteloos, het volk begon weder met steenen te werpen en wilde niet uiteengaan. Eindelijk kwamen er verscheidene gendarmes te paard aanzetten, doch het volk, op het gezigt dier militairen nog meer opgewonden, begon de steenen uit de straat te halen en daarmede te werpen, zoodat een der gendarmen, aan de slaap van het hoofd zwaar gewond, van het paard stortte. Er werd nu orde gegeven, dat de militairen, in geval van wederstand, zich van hunne wapenen zouden bedienen, hetgeen dan ook ten gevolge had dat twee oproermakers gewond werden. Eerst na twaalf ure des nachts ging de menigte eenigzins uiteen, doch verscheiden bakkers, welke geen brood meer in voorraad hadden, hebben den ganschen nacht en gisteren den geheelen dag door gebakken.

Op last van het stedelijk bestuur zijn de prijzen der drie minste broodprijzen niet verhoogd geworden.

Sterke patrouilles en vele agenten der policie hebben gisteren de stad doorkruist, maar de rust is niet weder gestoord.

Verscheiden gevangennemingen zijn reeds bewerkstelligd.

— Donderdag ll. heeft een loodgietersknecht te Luik een fleschje uitgedronken, meenende dat het jenever was; doch het was vergif, en de ongelukkige is na een paar uren smartelijk lijden bezweken.

— Zaturdag kregen twee echtgenooten, die te Namen een huis van ontucht hielden, met elkander twist, na hetwelk de vrouw bij den policie-kommissaris ging verklaren, dat haar man over twee maanden een persoon, die bij hen in huis was geweest, vermoord had en het lijk in de stadsgrachten buiten St. Nikolaaspoort had geworpen. Inderdaad, men heeft daar over eenigen tijd een lijk gevonden. Naar men zegt, beschuldigt de man zijne vrouw van medepligtigheid; men heeft ze beide gevangen genomen.

— Zondag den 13. dezer des morgens tusschen 5 en 6 ure zijn te Antwerpen twee bijzonnen waargenomen, die echter niet lang zigtbaar zijn geweest. De thermometer teekende ten 5½ ure niet boven de 6 graden Reaumur, eene buitengewone koelte voor de maand Junij en de lucht was met eenen dunnen nevel overtrokken, welke de zon langzamerhand heeft doen verdwijnen. (*Antw. N.*)

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 14. Junij. Gisteren avond is alhier het eerste marktschip, gevoerd door schipper *van Veen*, uit het Westland, met eene lading nieuwe aardappelen aangekomen, inhebbende ongeveer 70 mudden, waarvan eenige verkocht zijn voor *f* 15. Het schip was bij zijne aankomst met vlaggen versierd. Men verwacht, dat nu spoedig meerdere ladingen van de langgewenschte nieuwe vrucht zullen volgen.

's GRAVENHAGE, den 14. Mei. In de zitting van de Regtbank alhier, kamer van strafzaken, van heden is behandeld de zaak van den heer *A. van Bevervoorde*, verantwoordelijk redacteur van het weekblad *Asmodée*, vervolgd wegens een artikel, voorkomende in No. 81 van dat blad, van den 18. April ll. De beklaagde heeft zelf zijne verdediging voorgedragen. De uitspraak is bepaald heden over acht dagen.

ROTTERDAM, den 11. Junij. Gisteren werd alhier door een' werkman aan de handelmaatschappij, in de boompjes, een bankbiljet van 1000 frs. gevonden; de eerlijke man heeft er dadelijk aangifte van gedaan, zonder dat de eigenaar tot nog toe hetzelve is komen terug vorderen.

— Als tegenhanger van dezen eerlijken vinder, is het volgende alhier gisteren mede gebeurd. Een molenaar, bij een' bakker op den dijk meel afladende, verloor onder het uitreiken van het geleibiljet eenige muntbiljetten; dit zag een gaauwe vriend en zette den voet er op; dezelve opgeraapt hebbende, verwijderde hij zich. Toen de molenaar later zulks ontdekte, en men daaromtrent nasporingen deed, gaf eene oude vrouw genoegzame aanwijzingen, zoodat de policie dezen onvriendelijken kwant al spoedig uitvond, die met dit bedrag alreeds een' handel in dekens, ten gerijve der landverhuizers, begonnen had; doch door de tusschenkomst van deze kreeg nu de deken-leverancier het goed terug en de muntbiljetten werden aan den eigenaar weder ter hand gesteld.

ZIERIKZEE, den 12. Junij. Als een bewijs hoe groot de ellende is, die er thans, in het midden van den zomer, *nog* heerscht, kunnen wij melden, dat onze oogen hebben gezien, dat eene vrouw een been, dat door een hond reeds afgeknaagd was, uit een vuilnisbak van onder het vuil haalde, met hare lompen wat afpoetste, en het aan haar kind, hetwelk zij op den arm had, in handen gaf, dat vervolgens met gretigheid aan hetzelve begon te zuigen. (*Z. N.*)

VLISSINGEN, den 13. Junij. Naar men verneemt, zal Zr. Ms. fregat *de Ryn*, kapt ter zee *Jörh*, en de schooner *Saparoea*, luit. ter zee der 1e klasse *Kluyskens*, op het laatst dezer maand van de reede dezer stad zeilen, en een kruistogt in de noordzee ondernemen; het fregat de *Sambre*, kapt. ter zee *Ferguson*, en de korvet *Juno*, kapt. luit. *Stort* zullen op dat zelfde tijdstip uit het Nieuwe Diep zeilen, en zich met *de Ryn* en *Saparoea* vereenigen, ten einde een smaldeel bij den kruistogt te formeren. Zr. Ms. fregat de *Prins van Oranje*, kapt. ter zee prins *Hendrik*, zal voor alsnog ter reede dezer stad gestationeerd blijven, en zoo men meent, eerst in de maand Augustus e. k. tot het doen van eenen togt worden bestemd.

— Voortdurend ontvangen wij de verblijdendste geruchten over den schoonen en krachtvollen bloei der veldgewassen en boomvruchten; aanvankelijk heerscht hier een overvloed van groenten op de markten, welke in vroegere jaren op hetzelfde tijdperk nooit is gekend; zoo wel in Walcheren als in het 4e en 5e district (Zeeuwsch Vlaanderen) belooft de rijkdom der natuur ruimschoots de wanden te

JAN DE BASTAARD.

(*Overgenomen uit de Burger.*)

I.

Tegen het einde der maand Mei 1792, hield er een postrijtuig stil voor de poort van een kasteel, aan de boorden van de rivier de Loire gelegen, op eenige mijlen afstands van Saveney. Twee mannen, in burgerkleeding, met eene driekleurige sjerp versierd, stegen uit dat rijtuig en begaven zich naar het voorplein van het kasteel, na alvorens aan eenige soldaten, die hen vergezelden, een teeken te hebben gegeven om daar buiten te blijven wachten. Maar bijna op hetzelfde oogenblik bleven beide plotseling stilstaan, en ontdekten eerbiedig het hoofd bij het zien van eene lijkkist, rijk met stoffaadje gedrapeerd, waarbij eene vrouw en een jongeling biddende en weenende geknield lagen.

Er verliepen eenige minuten, gedurende welke tijd de beide republikeinen besluiteloos en onbewegelijk bleven staan, en de jongeling en de vrouw in hun gebed voortgingen.

Intusschen was een bediende, in het zwart gekleed, de beide vreemdelingen genaderd.

– Uw geweten markies de Kerbec? vroeg de oudste, die hooger in rang scheen te zijn dan zijn medgezel.

De bediende wees op de lijkkist.

– En wie is thans de eigenaar van het kasteel? vroeg dezelfde persoon na een nieuw stilzwijgen.

– Ziedaar zijne dochter, antwoordde de bediende, de geknielde vrouw aantoonende; maar de heeren moesten zich liever tot de voogden van de jonge dame wenden.

– Wil ons dan geleiden, zeide de vreemdeling, na een teeken van goedkeuring.

De bediende bragt de bezoekers in een prachtig salon. Na verloop van eenige oogenblikken kwam hij weder binnen, en diende de heeren George en Frederik de Kerbec aan.

De persoon, die tot heden het woord had gevoerd, gaf vervolgens in korte bewoordingen de redden van zijne komst te kennen, namelijk: « De hooge militaire magt had het, ten gevolge « van de oproerige bewegingen, welke er in de Vendée begon- « nen plaats te grijpen, noodig geacht zich eenige vaste punten « in het land te verschaffen, en van daar had hij order gekregen « den eigenaar van het kasteel van Kerbec aan te zeggen, dat « eenige republikeinsche troepen bij hem in garnizoen zouden ge- « legd worden, tot nader bevel."

Ofschoon deze verklaring werd afgelegd en voorgesteld op eenen beleefden toon, en op zulk eene wijze, dat zij de verkeerde uitwerking, welke zij te weeg kon brengen, moest wijzigen, liet de onverhoedsche verandering, welke men in de gelaatstrekken der beide heeren van Kerbec bespeurde, duidelijk de verbazing zien, welke hen beving, zoo als zij dan ook geene moeite aanwendden om hunne ontevredenheid te verbergen.

– Ik wist niet, zeide een hunner, dat de nieuwe wetten, welke gijlieden maakt, de bevoegheid gaven, of het bevel wettigden, om in de bijzondere gebouwen te komen binnenvallen; ik ben u evenwel dank verschuldigd, dat gij mij daaromtrent anders inlicht. Van dit uur te rekenen, heeft zich uwe republiek een regt te meer verschaft, hetwelk haar aanspraak geef op onze liefde en achting.

– Er zijn uitzonderingen, antwoordde de commissaris der republiek koel weg, en het belang van den Staat is het heiligste van allen.

– Welnu, mijnheer! riep Frederik de Kerbec met drift uit, daar er hoegenaamd niets gemeens is tusschen de belangen der republiek en de onze, zult gij goedvinden dat wij ons verontschuldigen.....

Een oogwenk van Georges belette hem te voleindigen.

De commissaris was opgestaan

– Hoeveel tijd verleent men ons, vroeg Georges droog weg, om onze toebereidselen tot uwe ontvangst maken?

– Binnen twee uren zal het detachement binnen het kasteel rukken, antwoordde de commissaris.

Hij stond op en vertrok, door zijnen medgezel gevolgd.

Beiden vervoegden zich weder tot hun geleide en verwijderden zich langs een zijpad, hetwelk op den weg van Saveney uitliep.

Terwijl dit tooneel in het salon voorviel, waren de beide jongelieden, die wij geknield voor de doodkist hebben zien liggen, in een bidvertrek gegaan, in eenen gothischen stijl gebouwd, welks hooge kruisboog in de verte het landschap, hetwelk de boorden der Loire omzoomde, als in eene lijst omvat hield. Het jonge meisje had plaats genomen in eenen gebeeldhouwden leuningstoel nabij het venster. Haar hoofd rustte op hare hand; hare oogen, nog met tranen bevochtigd, waren met eene uitdrukking van zacht verwijt op haren medgezel gevestigd, die met het ligchaam halverwege naar haar gebukt, op eene der vreemdsoortige figuren leunde, welke de kunstenaar met zijn grillig vernuft, eenigzins meer vooruitspringende op den rug des zetels had uitgehouwen.

Het was een jongeling, groot van gestalte, met sterk gespierde ledematen, en van een edel en mannelijk voorkomen. Zijn lang hoofdhaar viel in dikke lokken op zijne schouderen. Zijn gelaat kenschetste eene diepe, doch smartelijke gelatenheid.

– Gij wildet mij verlaten, Jan, zeide het jonge meisje zacht op eenen klagenden toon, gij, mijn eenigen vriend, mijn eenige hulp, mijn eenig gezelschap. Wie zal zich alsdan met mijne ge-

heelen, die schaarschheid hier, misgewas elders geslagen hebben. (*A. H.*)

— Volgens de *Amsterdamsche Courant* zal de inwisseling der oude zesdehalven nog zoo spoedig niet plaats hebben.

— *De Burger* het misnoegen mededeelende hetwelk te 's Hage (en alom) heerscht over de voorgenomene verhooging van 20 opcenten op de personele belasting, ter vervanging der belasting op het gemaal van rogge, maakt daarbij de volgende aanmerkingen:

« Volkomen waar dit alles. De hevigste en meest gegronde ontevredenheid openbaart zich bij de burgerklasse, die inziet dat de afschaffing van den accijns op het gemaal der rogge eigenlijk niet anders is dan een bedriegelijk lokaas, een schaamteloos voorwendsel waarmede *van Hall* de Staten-Generaal poogt te verstrikken of te verleiden, om hem welligt tienmaal meer geld in de handen te spelen dan de schatkist bij de afschaffing van dien accijns inderdaad zou verliezen. *Van Hall* doet hier wat wij plegen te noemen: een schelvischje uitwerpen om een kabeljaauw te vangen.

Helaas! het arme volk was steeds het slagtoffer van die onzedelijke visscherij onzer ministers van financiën.

INGEZONDEN STUKKEN.

De huisvader en de landsvader.

(Uit de *Deutsche Brüsseler Zeitung* No. 45, van 6. Junij jl.)

Een huisvader pleegt eerst voor zijne familie en dan voor zich zelven te zorgen. Schreijen zijne kinderen: « vader 'k heb honger!" zoo wendt hij alles aan om de jeukende magen der jammerenden te stillen en voor de hongerkwalen en den hongerdood te behoeden. Hij zou tot geenen prijs in staat zijn, aan eenen overvloedigen disch zich neder te zetten, met de heerlijkste, voedzaamste geregten zich vol te stoppen en ten slotte zich het vet van den mond wissende, zijne *geliefden* als troost voor hunne ledige, rammelende ingewanden toe te roepen: « Het heeft mij heerlijk gesmaakt."

Hij ontzegt, zich integendeel, elk genot zoo lang het gebrek zijner kinderen niet heeft opgehouden. Hij deelt in dit gebrek, wanneer hij het niet kan wegnemen; hij berooft zich van zijn eigen voedsel om toch maar de ellende der zijnen te lenigen.

Dat is de manier van het « bekrompen onderdanen-verstand."

Een landsvader heeft ook een hart voor zijne *trouwe* en *geliefde* onderdanen, maar het is meer bekrompen, dan het zich in die kringen, van wege de huisvaders, die aan de inspraak der natuur gehoor geven, vertoont. De landsvader staat op een te hoog standpunt, als dat de maatstaf der massa op hem kon toegepast worden.

Daarom zal het niemand verwonderen, dat de goede landsvader, vooral als hij « van Gods genade" afstamt, het allereerst op zich zelf bedacht is; dat hij zoo goed eet en drinkt, en...... etc., als het 4 tot 5 — de beurs des volks tot dat einde afhandig gemaakte, millioenen thaler maar immer gedoogen willen.

Naderhand zijn er zooveel meer lust en leege tijd voor maatregelen voor het heil der geliefde landskinderen voorhanden.

FREDERIK WILHELM is een man « door Gods genade" aan beide zijden, vooral naar de eerste keer, ongemeen werkzaam; ja in vervulling des eersten deels van zijne roeping, vertoont hij zich zelfs onovertreffelijk. Maar ook betrekkelijk het tweede gedeelde is hij gansch niet *zonder*.

Bij voorbeeld: Zeer onlangs heeft het hem allergenadigst behaagd te bevelen, dat de geliefde landskinderen slechts *oudbakken* brood moeten eten; dat is veel gezonder en smakelijker dan nieuwbakken en men wint er bij. Bezuinigingen, immers, zijn des te noodzakelijker, daar anders de goede landsvader en zijne lievelingen, — de eerstgeborenen en bevoorregten — ligt te kort konden komen.

Bedilzieke lieden beweren, dat deze wet in de uitvoering, practisch, geheel of grootendeels onuitvoerbaar is. Ten platte lande kon zij buitendien niet toegepast worden, zoo er niet een klein leger nieuwe policie-bedienden en gendarmen op de been gebragt werden. Bovendien is men daar, voor zoo verre het doenlijk was, de koninklijke wijsheid vooruit geloopen, want in de landelijke huishoudingen, welke haar brood zelve bakken, wachtte men niet lang op het Potsdammer onderrigt. Sedert onheugelijke tijden nuttigt de landman regelmatig oudbakken brood.

Wat echter de bakkers betreft, zoo wel die op het land als in de steden, zoo hebben de plaatselijke policie-beambten andere zaken te doen, als daarover te waken.

Zij hebben den wil, noch de toereikende manschap tot elk toezigt, dat zonder ophouden, zonder ooglujking, zonder omkooping uitgeoefend moet worden, zal zij haar doel ook slechts eenigermate bereiken. Hier komt nog bij, dat de bakkers, of uit gebrek aan kapitaal voor hun bedrijf, of wegens geringen toevoer van koren, niet zooveel meel in eens bekomen kunnen, om steeds eenen voorraad voor 2, 3 of 4 dagen oud brood voorhanden te hebben; zoo komt de onbeduidendheid der armzalige verordening nog klaarder aan den dag.

In eene menigte andere tegenwerpingen beweren die bedillers, dat die vergunning enkel op misleiding der natie is berekend; dat het Postdammer koningschap er op uit was om zich op zoodanige goedkoope wijze populair te maken.

Die hoogverraderlijke lieden vragen dan: waarom voor Berlijn met deszelfs 450,000 bewoners dadelijk eene uitzondering gemaakt; waarom de president der policie VON PUTTKAMMER de getrouwe Berlijners, in naam des konings, heeft durven verzekeren, dat dat gebod de hoofdstad niet aangaat, en de bakkers slechts verpligt zijn, op *verlangen* oudbakken Brood te zenden?

Zulke en dergelijke critici verdienden voorbeeldig gestraft te worden.

Dat die oudbakkenheids maatregel slechts voor den uiterlijken schijn en in 't belang der regering genomen is, om de hongerende massa's te bedriegen en te paaijen, en met een nieuw kunstmiddeltje van vaderlijke voorzorg bij den neus te hebben, dat weet onze historische Koning zoo goed als iemand.

Het is echter goddeloos zoo iets aan het volk te vertellen; het doel der koninklijke goochelaars wordt daardoor verijdeld.

Maar wat nu eerst Berlijn betreft, zoo vergeten die ontevredenen ten eenemale het onderscheid tusschen een huisen landsvader.

Des laatsten pligt en heiligste regt is, gelijk wij hierboven zagen, de vaderlijke voorzorg voor zijn eigen, dierbaar IK. Nu houdt echter de historische IK, die op den roep van FREDERIK WILHELM luistert, van alles behalve van — oudbakken brood. Voldoende redenen om Berlijn van het vaderlijke gebod der oudbakkenheid te verschoonen. De ministers en de duizende ambtenaren, waarmede een hoofdstad zich verblijdt, deelen den goeden smaak huns Konings; hun alleen betaalt het volk geld genoeg, dat zij waarlijk met het brood niet zuinig behoeven te zijn. En wat zouden de officieren zeggen, wat het groot aantal rijken en welgezetene lieden, wat de medeleden der heeren-curie, wat de drie standen-curie, wanneer men hen tot oudbakken brood wilde dringen?

Men kan van zulke menschen toch niet verlangen, dat zij tot heil der arbeidende klassen tegen hunnen goeden smaak handelen, of zich ergens eene ontbering getroosten?

Wat komt het er dan op aan of uit het arbeidende volk al eenige honderdduizende te gronde gaan? De hoofdzaak is, dat er altijd nog genoeg arbeidende handen overblijven, om voor het klein aantal bevoorregten de middelen tot lediggang, tot wellust, zwelgerij en papzakkerij voor en na te produceren.

Daarnaar alleen mogt een christelijk landsvader streven, en de pruissische zoekt zijne taak naar zijn vermogen te vervullen — en tot heden heeft hij die taak allergetrouwst vervuld.

DEVENTER, 12. Junij 1847. v. D. L....

Aanmerkingen.

In de Gemengde Berigten der *Vlissingsche Courant* van 9. Junij ll., komt onder anderen iets voor van zekeren Dominé in het Vierde District; wij beschouwen dit berigt als ingezonden, en niet van de Redactie afkomstig, daarom willen wij er een weinig bij stil staan, ten einde, met den ons onbekenden inzender, er een weinig over te praten. Vooreerst, weet gij wel, mijnheer! dat het begin uws berigts, reeds een grove leugen is? De Dominé is niet aangeklaagd door den kerkeraad, maar slechts door twee der Diakenen, zonder overeenstemming met hunne ambtgenooten. Deze twee Diakenen schijnen hersenloos te wezen, zoo ze zich verbeelden dat *zylieden* den kerkeraad uitmaken.

Het slot van dat berigt is eene laffe, zoutelooze aardigheid, den schooljongetjes waardig, aangezien de geheele zinspeling op niets meer en niets minder berust dan op eene *spelfout*.

Achter banks werpen is een Hollandsch spreekwoord, waarom schrijft de inzender achter *baks?* Is dat misschien zinspelen op een naam? Maar weet onze spitsvondige man wel dat er vele namen, vooral fransche bastaards, zijn, welke de fijnste spelingen gedogen. Ik mag geene namen noemen; dus alleen dit nog, kleine, sluwe, roodharige vos, (die den wijngaard bederven zegt SALOMO.) is een naam welken velen in Zeeuwsch-Vlaanderen dragen, ofschoon dan ook in 't Waalsch. In een later nummer vindt men alweder iets omtrent dien Dominé, dat allezins blijken van verregaande onbeschoftheid draagt; ja mijnheer, de dagen *zyn* voorbij waarin een predikant zes weken onder den predikstoel moest zitten, omdat zijn eerste kind wat vroegtijdig ter wereld kwam, wij beleven thans andere tijden, die der Groedeloopers, enz. Alles bemoeit zich met de kerk; men ziet zelfs heden ten dage theologische grutters en kastelein, vossen die de passie preken in overvloed; het wonder van BILEAM verwonderd niemand meer, aangezien ezels thans niet alleen spreken, maar ook schrijven.... regt ezelen-schrift, doch....... « als de vos de passie preekt, boer pas op uwe hoenders" en:

« Men kleede een ezel in satyn.
« 't Zal nogthans maar een ezel zyn."

INGEZONDEN DOOR GEEN DOMINÉ
EN NIET UIT OOSTBURG.

MENGELINGEN.

Zeer te regt haastte zich het *Handelsblad*, in zijn nommer van 3. Junij, lucht te geven aan zijne verontwaardiging, welke de even onwettige als immorele personele visitatie, onlangs aan onze grenzen ingesteld, inboezemen moest; aan iedereen, althans, die eergevoel niet aan eenige guldens wil opgeofferd zien. Nergens in Europa, — of het moest misschien in Rusland of Turkije zijn, — wordt de *persoon* des reizigers gevisiteerd; in geen der Italiaansche staten heeft zoodanige visitatie plaats, zelfs in het achterdochtig Oostenrijk onthoudt men zich van dezelve. Deze nieuwe schandvlek was voor Nederland bewaard. O waardige opvolgster van het « vaderlijk" bestuur, « ridderlijke" regering, wat onderscheidt gij u luisterlijk, de tijden der Spaansche inquisitie keeren terug. Naauwelijks heeft een der ministers eene strafwet voorgesteld tegen het vrije woord, in den huisselijken kring gesproken, — of zijn collega van het verheven standpunt snelt hem op zijde: aan onze grenzen wordt de reiziger *persoonlyk* gevisiteerd!

Moet dit echter heeten te geschieden, om de belastingen *productiver* te maken, — zoo is de maatregel even ondoelmatig als verachtelijk. Honderden, die anders Nederland zouden hebben bezocht of doorreisd, zullen den bodem mijden, waar het bestuur zoo weinig eerbied toont voor menschenwaarde; waar zelfs uit de eerbaarheid belastingen werden geperst!

Toe maar, mannen des behouds, ridderlijke regering, toe maar! alle vrijheid, alle gevoel van onafhankelijkheid gesmoord! Uitgekleed dengene, die uwe grenzen overschreidt, de geheimen zijns ligchaams bespied; — des te beter zult gij hem herkennen als daarna uwe handlangers zijne geheimste woorden beluisteren! Welnu, mijnheer TOLLENS:

« Wie Neêrlands bloed in d'aderen vloeit"
Niet waar?
Van geene smetten vry?? (*Arnh. C.*)

ADVERTENTIEN.

GETROUWD:

W. MAANDAG
EN
J. J. FAGG.

VLISSINGEN,
den 16. Junij 1847.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 17. Junij. Sedert den 15. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Helena, J. Johansen, Memel, hout; le Bienfaiteur, A. Moijen, Nantes, graan; Luciepara, J. Visman, New-York, mais; Liverpool, E. J. Stielordt, Odessa, lijnzaad; Gustave, A. Hetelren, Rio-Janeiro, koffij; Hos, T. Harlessen, Odessa, wol; Helena, J. Asberg, Salonika, rogge.

Voor Gend bestemd:

Robert Rankin, T. P. Fordsen, Londen, stukgoed.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Helena Catharina, G. de Boer, Archangel, de jonge Hero, H. van Calker, Avontuur, Anna Gezina, H. Bohn, Oostzee, Louise, J. M. Pedersen, Leith, alle ballast; Rachel, J. Pijlock, stukgoed, Londen; Johannes, H. J. Garrels, ballast, Avontuur.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

17 Junij 1847.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
O. Z. Tarwe (1845)	f	.	Z. Gr. Erwten	f	.
N. dito dito		– 19 50	W. Witte dito	–	.
O. Walch. Tarwe (1845)		– .	Z. Paardenboonen	–	.
Nieuwe dito		– 20 00	W. Koolzaad	–	.
N. Rogge	f 16 00	– 17.00	Zomer dito	–	
Vreemde dito	f 16.00	– 17.00	Gort No. 3		– 22 50
Winter garst		– 11.00	« « 2		– 20 00
Zomergarst		– .	« « 1		– 18 50
Haver		– .	Raapolie	f 38 50	p. v.
Boekweit		– .	Patentolie	– 40.50	–
W. Witteboonen		– 19.00	Lijnolie	– 36.50	–
Dito Bruineboonen		– 19.00	Lijnkoeken f	de 104	st.
W. Paardenboonen		– 11,00	Raapkoeken	–	–
W. Gr. Erwten		– 17 50			

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 3 ure.
Sluiting des avonds 9 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

dachten verdeenigen? Wien zal ik mijne geheimen toevertrouwen, mijne smarten, mijne geheele ziel? Gij wilt mij in dit treurig kasteel alleen laten, alléén met uwe broeders....

– Mijne broeders, riep de jongeling uit, mijne broeders! het is waar; want de baron van Kerbec was de vader van ons drieën, ofschoon eene adellijke dame van rang hun het levenslicht schonk, mij echter eene arme en verlatene boerin. Ik ben een bastaard, een weeskind, uit barmhartigheid, aan de poort van dit kasteel, in huis genomen; een dienstknecht, opgewassen te midden der dienstknechten van mijne broeders. Voor hen waren de liefkozingen en de kussen van onzen vader bestemd; voor hen ook het onmetelijk erfdeel, hetwelk zij in de brasserijen van het hofleven verzwolgen hebben; voor mij alleen onderworpenheid, minachting, beschimping. Uw vader heeft wel is waar mij de hand boven het hoofd gehouden, en mij toegestaan van de lessen gebruik te maken, welke zij zich in hunne ijdele onverschilligheid niet verwaardigden ten nutte te maken. Zoo lang hij leefde was ik dan ook gelukkig, ik vergat het tegenwoordige en dacht niet aan de toekomst. Ik kwam bij u die edelmoedige vriendschap zoeken, welke gij zelve mij aanbood, en die ik u niet had durven vragen. Ik was gelukkig, Clotilde! ..... maar thans..... is mijn weldoener verdwenen. Ik heb zijn laatsten druk van zijne stervende hand gevoeld. Mijne broeders heerschen in dit kasteel; ik zal vertrekken, en nog wel heden avond.

– Vergeet gij dat ik alleen hier meesteres ben, riep Clotilde uit. Jan, ik bid u, vervolgde zij smeekende, wacht nog eenigen tijd.

Op het oogenblik hoorde men het geluid van stemmen in de naburige zaal; de deur ging open, en de markies en de burggraaf van Kerbec traden het bidvertrek binnen.

– Wat is er, mijne heeren? zeide Clotilde met waardigheid; sedert wanneer veroorlooft gij u bij mij binnen te komen, zonder alvorens uw bezoek te doen aanmelden?

– Vergeef ons, nicht, antwoordde Georges, tot aan den grond buigende, vergeef ons, indien wij uw belangrijk mondgesprek storen, maar het gewigt der omstandigheden verontschuldigt onze onbescheidenheid. Er hangt u een groot gevaar boven het hoofd, en in onzen ijver om u te beschermen, vergaten wij de vormen der beleefdheid en kwamen onaangediend toeloopen. Jan! ging hij voort, aan zijne stem eene hooge en gebiedende uitdrukking gevende, ik heb een moeijelijk werk voor u in gereedheid gebragt; laat ons alleen.

De jongeling deed eene schrede naar de deur.

– Jan! riep de slotvoogdes op een toon van gezag, gij blijft.

En zich vervolgens tot hare neven wendende, voegde zij er bij:

– Mijne waarde neven, indien ik, zoo als gij zegt, eenig ernstig gevaar te duchten heb, veroorlooft mij dan zoowel op de bescherming van uwen broeder als op de uwe te rekenen; en thans ben ik bereid u aan te hooren

Georges vestigde op den bastaard eenen blik, waaruit eene uitdrukking van de diepste verachting sprak; daarna ging hij voort:

Naauwelijks is er een uur verloopen sedert uw edele vader in het graf is nedergedaald, waar ook zijne voorvaderen sluimeren, en reeds komt de republiek de rust zijner asch verstoren. Hare soldaten zijn gelast uw kasteel te bezetten. Achter deze muren, welke u toebehooren, door de bemagtiging van het middenpunt der koningsgezinden, berekenen zij veel zekerder de pogingen der verdedigers van troon en kerk te kunnen weêrstaan; deze tijding nu is het, welk een handlanger der konings-moorders ons is komen brengen. Op dezen oogenblik, terwijl ik spreek, zijn de soldaten der conventie in aantogt, en weldra zult gij hunne wapenen zien schitteren.

Bij deze woorden werd het jonge meisje bleek, en hare oogen onrustig, nu op hare beide neven, wier gelaatstrekken eene geheime en schampere zelfsvoldoening te kennen gaven, dan weder op het kalme en koele gelaat van den bastaard vestigende, zeide zij weifelend:

– En welke partij denkt gij te kiezen?

– Onze keus is bepaald, antwoordde Frederik op vasten toon, en zeker van uwe goedkeuring, hebben wij voor onze ongenoodigde gasten eene ontvangst bereid, welke het karakter van de Kerbecs niet zal verloochenen. Wij hebben in alle haast onze getrouwe en aan ons gehechte vasalen vereenigd; wij hebben hun wapenen gegeven en de posten verdeeld, die ieder zal te vervullen hebben. De ophaalbrug van het kasteel wordt nedergelaten, nadat de dappere bezetting zal zijn binnengerukt. En nu mogen de blaauwrokken komen, en de beleefdheid van onze verwelkoming zal beantwoorden aan die van hun bezoek.

Naauwelijks had Frederik dezen laatsten volzin uitgesproken, of er trad een bediende, met een ouden karabijn op den schouder, de zaal binnen, en gaf te kennen dat zich een troep soldaten voor het kasteel geschaard had. Hij voegde er ook bij, dat de twee personen, die zich des morgens met de heeren Kerbec onderhouden hadden, aan het hoofd van die soldaten waren.

Georges stond op en trad naar de deur....

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.